

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 1287/06
03.10.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Slobodana Dražića, predsednika veća, Jelene Borovac, Vlaste Jovanović, mr Ljubice Jeremić i Biljane Dragojević, članova veća, u pravnoj stvari tužilje AA, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tužene BB, čiji je punomoćnik BA, advokat, radi redukcije ugovora o poklonu i utvrđenja, odlučujući o reviziji tužene izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Novom Sadu Gž. 5656/05 od 29.3.2006. godine, u sednici održanoj 3.10.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužilje izjavljena protiv presude Okružnog suda u Novom Sadu Gž. 5656/05 od 29.3.2006. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Bačkoj Palanci P. 903/04 od 29.6.2005. godine usvojen je tužbeni zahtev tužilje i utvrđeno da tužilja prema tuženoj ima pravo na nužni deo zaostavštine pokojne PP, rođene __, bivše iz __, koja je umrla 24.6.2004. godine u __, smanjenje raspolaganja i vraćanje po darovnom ugovoru overenom u Opštinskom sudu u Bačkoj Palanci pod brojem Ov.II 22/2000 od 7.4.2000. godine u 1/8 dela nekretnina upisanih u zk.ul. br. aa KO GG, parcela broj vv, njiva u selu površine 0,7 ari i 16 m² i parcela broj gg, kuća i dvorište u selu, površine 0,6 ari i 0,3 m², nekretnine upisane u zk.ul. br. dd KO GG, parcela broj đđ, njiva "___", površine 12 ari i 24 m² i parcela broj ee, njiva "___", površine 29 ari i 60 m² (stav I). Odbijen je zahtev tužilje za izdavanje privremene mere kojom se zabranjuje tuženoj raspolaganje odnosno otuđenje nekretnine dok traje ova parnica (stav II). Odbijen je protivtužbeni zahtev da se utvrdi da je darovni Ugovor zaključen 29.3.2000. godine pod brojem Ov.II 22/2000, ugovor o doživotnom izdržavanju zaključen između PP, i BB, što je protivtužena AA dužna trpeti (stav III). Određeno je da svaka stranka snosi svoje troškove postupka (stav IV).

Presudom Okružnog suda u Novom Sadu Gž. 5656/05 od 29.3.2006. godine odbijena je kao neosnovana žalba tužene i potvrđena prvostepena presuda u pobijanom delu kojim je odlučeno o tužbenom i protivtužbenom zahtevu (stav I i III izreke).

Protiv navedene drugostepene presude tužena je blagovremeno izjavila reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu člana 386. ZPP, Vrhovni sud je našao da revizija nije osnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz člana 354. stav 2. tačka 11. ZPP, na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti, a na druge bitne povrede odredaba parničnog postupka revizija tužene određeno ne ukazuje. Odluke nižestepenih sudova su jasne, sadrže sve razloge o odlučnim činjenicama i nemaju nedostataka zbog kojih se ne mogu ispitati.

Navodi revizije o pogrešnoj primeni materijalnog prava nisu osnovani.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, tužilja i tužena su sestre. Njihova majka, sada pokojna PP, zaključila je sa tuženom Ugovor o poklonu dana 29.3.2000. godine, kojim je tuženoj darovala veći deo svoje nepokretne imovine. Ugovor je overen pred Opštinskim sudom u Bačkoj Palanci pod brojem Ov.II 22/2000 od 7.4.2000. godine. Majka parničnih stranaka je umrla 24.6.2004. godine a u ostavinskom postupku, koji je iza nje vođen, tužilja je dala nasledničku izjavu kojom se prihvata nasleđa koje joj po zakonu pripada, nakon čega je Opštinski sud u Bačkoj Palanci doneo rešenje O. 464/2004 kojim je nekretninu koja je bila predmet nasleđivanja tužilja nasledila u ¼ dela.

Kod ovako utvrđenog činjeničnog stanja, pravilno su nižestepeni sudovi primenili materijalno pravo kada su usvojili tužbeni zahtev tužilje i odbili protivtužbeni zahtev tužene kao neosnovan. Za takvu odluku dati su razlozi koje kao pravilne i potpune u svemu prihvata i Vrhovni sud, pa nisu osnovani revizijski navodi tužene o pogrešnoj primeni materijalnog prava.

Odredbom člana 42. Zakona o nasleđivanju propisano je da je nužni deo povređen ako vrednost ostaviočevih zaveštajnih raspolaganja i poklona učinjenih nužnom nasledniku ili licu umesto koga ovaj dolazi manja od vrednosti naslednikovog nužnog dela.

U postupku je utvrđeno da je majka parničnih stranaka, sada pokojna Bošnjak Mila, darovnim ugovorom od 29.3.2000. godine tuženoj poklonila nekretnine, te da je nasledni deo tužilje znatno manji od zakonskog nužnog

dela celokupne zaostavištine ostavioca, koja imovina je navedenim darovnim ugovorom prenetu u korist tužene.

Suština revizije tužene je u tome da je tužilja zbog svog ponašanja prema pok. ostaviteljici nedostojna za nasleđivanje. Ovi revizijski navodi nisu osnovani, jer u provedenom postupku ta nedostojnost nije utvrđena pa nije ispunjen ni jedan od uslova iz člana 4. Zakona o nasleđivanju, koji propisuje razloge zbog kojih se naslednik može proglasiti nedostojnim za nasleđivanje.

Za drugačije rešavanje ove pravne stvari nisu od značaja ni navodi revizije tužene da je tužilja pokušala da zapali kuću svoje majke unošenjem kance benzina u pojam kuće, nakon što je pok. ostaviteljica odbila da tužilji pozajmi novac.

Sudovi pravilno zaključuju da bi se ta činjenica eventualno mogla smatrati razlogom za isključenje tužilje kao nužnog naslednika iz nasleđa, ali da u konkretnom slučaju nisu ispunjeni ostali uslovi propisani odredbama čl. 61. i 62. Zakona o nasleđivanju, koji propisuju da nužnog naslednika može isključiti iz nasleđa samo ostavilac, potpuno ili delimično i da to isključenje mora biti učinjeno u obliku potrebnom za zaveštanje, što u ovoj situaciji nije slučaj.

Kako nisu ispunjeni uslovi za proglašenje tužilje nedostojnom za nasleđivanje, pravilnom primenom materijalnog prava sudovi su usvojili tužbeni zahtev tužilje i utvrdili njeno pravo na nužni deo.

Nižestepeni sudovi su pravilno odbili protivtužbeni zahtev tužene kojim je tražila da se utvrdi da je darovni ugovor zaključen između tužene i njene majke dana 29.3.2000. godine zapravo ugovor o doživotnom izdržavanju. I po oceni Vrhovnog suda, sporni ugovor nema ni materijalnih ni formalnih elemenata ugovora o doživotnom izdržavanju.

S obzirom da je ostavilac – majka parničnih stranaka umrla 24.6.2004. godine i da je tužba sudu podneta 8.11.2004. godine, revizijski navod tužene da je nastupila zastarelost podnošenja tužbe nije osnovan, jer je u članu 58. stav 2. Zakona o nasleđivanju propisano da rok za podnošenje tužbe u tom slučaju iznosi 3 godine od smrti ostaviočeve.

Sa izloženog, na osnovu člana 393. ZPP, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci.

Predsednik veća – sudija

Slobodan Dražić, s.r.

Za tačnost otpavka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

KO